

indarrean baino geure ahalmenean konfiantza handiagoa dugulako. «Sekulartasuna nagusitzen zaigu» historia honetako protagonistak gu garena iruditzen zaigunean. Ez gara protagonistak. Jainkoa da protagonista. Berak inork baino gogo handiagoa du bere asmoak aurrera ateratzeko. Izan gaitezen apalki Jainkoaren lankide (1Ko 3, 6) guk dugunarekin, guk ditugun indar urri hauekin, Bera lanean ari dela jakinik, bere erara ari dela, gure indar apalen lankidetza onartuz. Gauza beste era batera, beste ikuspegi batetik, beste konfiantza batez ikusten laguntzen digun Itxaropenak eusten digu. Nire kongregazioaren fundatzaileak, san Antonio Maria Claret-ek, esan ohi zuen, Jainkoarekiko Maitasunez sutua dagoen pertsona ez duela «ezerk ere ikaritzen»³⁵. Frantziskok ere adoretzen gaitu eta sutuki esaten: «Desafioak gainditzeko dira. Errealistak izan behar dugu, baina alaitasuna, ausardia eta eraspen itxaropentsua galdu gabe. Ez diogu inori utzi behar indar misiolaria ostu diezagun!»³⁶. Jaunak egingo digu argi eta emango digu indarra, behar ditugun erantzunak aurkitzeko eta bizkortuko du guregan sormen- eta leialtasun-dinamika berria.

64. Aurren aurrenik, entzun egin dugu. Aldien zantzuak aztertu nahi izan ditugu eta Jainkoak iradokitzen diguna jaso. Errealitatera hurbildueta zein testuinguru dugun ikusi dugu, zein tokitan dugun erantzuna eman beharra, horretara deitzen

baikaitu Jainkoak. Errealismo-ahalegin handia egin dugu, Gipuzkoan bizi den kristau elkarteak nolako bizitasuna duen ikusteko eta zer garen ikusteko. Hasierako irudi honek bereizmena, diszernimendua, egiten jarraitzera gonbidatzen gaitu. Honako galdera hauek egin behar dizkiogu geure buruari: Errealitate honetan zer esaten digu Jainkoak? Zertara dei egiten digu kristau elkarte osatzen dugunoi? Nola erantzun hobeki, Eliza garen aldetik, geure bokazioari? Datoren hilabeteetan gauzak gero eta argiago ikusiko ditugu. Bailara bakoitzean gure anaia eta arreba batzuk hori egiteko ardura hartuko dute, prozesuari eragiteko. Diszernimendua eta erabakiak hartzea iritsiko da bere garaian. Hari honetan, *Jubileua* grazia-garaia izango da guretzat. Datoren urtean, Jainkoaren Hitzak eta Itxaropenak adore emango digute bidean eta lagun izango ditugu. Ez dago presarik. Garrantzitsuena hau da: bidean aurrera egitea, era ahalik eta egokienean erantzuneko tentsio sana izatea eta, batez ere, elkartasuna bizitzea. Hari honetan aurrera egiteko zenbait orientazio eskainiko dizuet ondoren, eraberritzeko hartzen ari garen etengabeko deia kontuan dudalarik, horretara gonbidatzen baikaitu Elizak. Hala berean, bidean aurrera egiten lagun diezaguketan kuestio batzuk partekatu nahi ditut zuekin, prozesu-eran eta izan daitezkeen amets-eran formulatuak, Gipuzkoan ebanjelizatze-lana egin dezagun.

III. BIHOTZ-BERRITZE PASTORALA ETA MISIOLARIA

65. Eliza osoak misiolari-jarrera har dezan eta «bihotz-berritze pastoral eta misiolaria»³⁷ izan dezan nahi du Frantzisko Aita santuak. Beti

beharrezkoa den eraberritze eta erreforma lozorroan ez uzten Elizari laguntzeko da dei hori, horretara deitua baita kristau elkarte bere eginkizun ebanjelizatzailea betetzen jarraitzeko. Eraberritzea ez da, bere horretan, helburua, baizik eta «kristau testigantza sutua beti egiteko medio etengabea, aldi bakoitzean ebanjelizatze eraginkorragoa errazteko medioa, elkartasun-espíritu emankorragoa proposatzeko medioa eta denekin elkarriketa onuragarriagoa bizkortze-

35 San Antonio María Claret, «Definición del misionero», Aut. 494. *Autobiografía y escritos complementarios* liburuan, Editorial Claretiana, Buenos Aires, 2008, 351.

36 Frantzisko, *Evangelii gaudium* Aholku-hitz apostolikoan (2013) 109. zk.

37 Ik. Frantzisko, *ibid.*, 30 zk.

ko medioa»³⁸. Gipuzkoako pertsonen eta kristau elkarten fedea zaintzeko eta sendotzeko bultzagarriz hartzen dugu dei hori, Ebanjelioa hots egiten jarraitzeko.

1. Eraberritzearen giltzarria

66. Joan zen lan-urtean, otsailean, Donostiako Aldapeta Maria Ikastetxean izan genuen elizbarrutiko elkarketan bildu zirenei Elizan beharrezkoa den etengabeko eraberritzeaz mintzatu nintzaien. Edonoren arreta berehala pizten duten bi hitz badirela adierazi nuen. Bata, «dohainik» hitza da, bestea «berria» hitza. Erakargarri gertatzen zaigu berrikuntzaz hitz egitea. Gure kasuan, eraberritzeaz mintzo garenean, gauzak berri egiteaz ari gara, eta horrek motibatu egiten gaitu. Bide-ertzean geldi geratzea ez da guri dagokiguna. Erromesak gara. Bidari gara. Munduak planteatzen dizkigun erronkak sentitzen ditugu eta, ahul izanik ere, erantzun egin nahi diegu. Espiritu Santuak eragiten digu horretara, beti gure gainera bere arnasa isurtzen ari da, nahiz eta mugak, zailtasunak eta inguruabar nahasiak bizi ditugun. Eraberritzeaz mintzo garenean, egin nahi genukeen bidez ari gara, Berak bultzaturik, azken batean Berak gidatzen baitu historia. Itxaropentsu eta uste osoz goaz bidean.

67. *Aggiornamentoko* (eguneratzeko) bidea eta eraberritzearen bidea garbi markatu zigun Vatikanoko II. Kontzilioak honako bi gako edo giltzarri hauek jarriz: jatorrizko izaerara itzultzea eta aldian aldiko baldintza aldakorretara egokitzea³⁹. Bai nork berak bai elkarteak beti go-goan izan behar duen zerbait oroitarazi zigun: «Elizaren eraberritze oro, bere bokazioarekiko leialtasuna handitzean datzala funtsean»⁴⁰. *Ecclesia semper reformanda*⁴¹ (Eliza beti eraberritzen ari da) diogunean, Elizak beti bere izaerara itzuli behar duela esan nahi dugu. Horregatik, kristau izateko eta Eliz izateko bokazioari leial

gatzaizkion heinean egongo gara eraberritzeko bide egiazko eta benetakoa, misioari behar bezala heltzeko, horretara deituak baikara. Leial izateko, beraz, Ebanjeliora eta Tradiziora itzuli beharrean gara, izan behar duguna izaten jarraitu ahal izateko: bere bokazioa, izateko arrazoia eta bere identitate sakonena Berri Ona hots egitean ikusten duen Eliza⁴². Horixe da misiorako «sormena duen leialtasuna», eta horixe dugu beharrezko.

68. Lehen aipatu dudan elkarketa hartan beste haur ere esan nuen: aldien aldiko baldintza aldakorretara egokitzea ez dela azken modetara, gaur egun nagusi diren joeretara edota «politikoki egokia» deritzen horretara makurtzea edota egokitzea. Ez da «mundutartze» hutsa, hitz hori zentzu txarrean hartuta. Errealitateari fedearen ikuspegitik begiratzea da eta bizitzea egokitu zaigun une honetan Jainkoaren nahiari erantzutea, Elizarekin batean diszernimendua eginez eta Ebanjelioaren argitan. Gure munduak eta gure garai honek interpela gaitzan utzi behar dugu, historiaren Jaunarekiko eta Elizaren tradizio sendoarekiko leial izateari utzi gabe. Kontua ez da *beste era bateko Eliza* egitea, gure *Eliza bestelakoa* egitea baizik⁴³.

69. Eraberritze eta erreforma oro egiaz egin ahal izateko, beste ezer baino lehen barne erreforma egin beharra dago. Pertsonen bihotzean egin behar da, beraz, lehendabizi zinezko eraberritzea. Pentsaera-eta bihotz-berritzerik gabe, egiazko konbertsiorik gabe, ahalegin funtzionalak alferrikakoa gertatzeko arriskua du edota axalean gelditzekoa. Hona hemen, beraz, giltzarria: egiturak eta organizazioa eraberritzea zalantzarik gabe beharrezkoa da misiora begira, baina benetan garrantzitsua norberaren burua eta bihotza eraberritzea da. Norberak, besteekin batean eta Elizarekin elkartasunean, eraberritzerik egiten ez badu, gainerako guztia ezinezkoa izango da.

38 Frantzisko, 2015eko otsailaren 12an *Kardinalen batzari zuzendutako agurrean*.

39 Vatikanoko II. Kontzilioa, *Perfectae caritatis* Dekretua, 2. zk.

40 Vatikanoko II. Kontzilioa, *Unitatis redintegratio* Dekretua, 6. zk.

41 Ik. Frantzisko, *Errromako Kuriari Hitzaldia*, 2015ko abenduaren 21ean.

42 Ik. San Paulo VI.a, *Evangelii nuntiandi* Aholku-hitza (1975), 14. zk.

43 Ik. Yves Marie-Joseph Congar, *Verdadera y falsa reforma en la Iglesia*, Sígueme, Salamanka 2014, 213 (frantseseko originala, 1950koa).

2. Eraberritzeko prozesuak

70. Gero eta oztopo handiagoak jartzen dizkigun kulturaren erdian dio kristau elkarteak aurre egin beharra fedea aurkezteko eta bizitzeko erronkari. Gizartean gutxitzen ari garela kontuan izanik, ez dirudi Ebanjelioa hots egiteko bidea aurrez aurreko borroka egitea edota polarizazio-jarrera hartzea denik, baizik eta, gartzaren antzera, zaporea diskrezioz emango duten pertsonen ekarpen apala; edota gau ilunean argi egiten duen eta ez galtzeko erreferentzia den zuziaren antzera. Guk egin beharrekoa proposamena, gonbidapena, da. Benedikto XVI.ak zioena hartuz, Frantzisko Aita Santuak dio: «inor bazterrean utzi gabe Ebanjelioa hots egiteko obligazioa dute kristauak, ez inori beste bete behar bat inposatuz, baizik eta bere pozkida partekatuz, helmuga zoragarria erakutsiz, oturuntza desiragarria eskainiz»⁴⁴, eta hau eransten du: proselitismoa eginez ez, «erakartzen»⁴⁵ saiatuz behar dugu hazi. Kristauak gaur egun kontrasterako norbait izan behar du, borrokarako norbait baino. Pazientzia izateak, Itxaropenaren testigantzak eta dohaintasunak, zerbitzuak eta ahulenekiko eskuzabaltasunak erakargarri egingo dute gure biziera. Hitzez dioguna bizitzaz betetzen dugunean, orduan gertatzen gara egiaz sinesgarri.
71. Dinamika hauxe bera erabil dezakegu Elizan egiten diren prozesuetan. Jaki onak bezala, su txikian hobeto egosten dira halako prozesuak ere. Prozesu lasai, baretsu eta apalek, oinarri sendoak dituztelarik, horiek bermatzen dute kristau-testiguak izatea, dabilzan tokian dabilzala bizia sorraraziko duten kristauak. Gauza sendoak ezin dira eraiki epe motzerako den egonezinez. Eraikin bat, enpresa nahiz pertsona-bazkun bat eraberritzea ez da gauetik goizera lortzen. Pazientzia izatea eskatzen du, denbora ematea eta zein helburutara iritsi nahi den garbi izatea. Ebanjelioa ereiteko dinamika hori behar da, gehienetan.

72. Gipuzkoako gure Elizan jabetu beharrean gara baditugula sendotzen eta laguntzen jarraitu beharreko prozesuak. Etengabeko prozesuak dira. Ari gara horretan, bai, baina horietan sendotu beharrean gara eta egoki orientatu. Une bateko ekintzak baino gehiago, funtsezko irizpideak nahi nizkizueke eskaini. Zein ekintza egin, elizbarrutiko nahiz parrokiako egitasmo pastoraletan zehaztuko da. Une honetan garrantzitsu iruditzen zaizkidan lau prozesu proposatuko dizkizuet zehazki: fede-esperientzia landu (espiritualtasuna), fedearen eskualdatzea, sinodal-tasuna eta lurraldearen berrantolaketa, misioa aurrera eramateko eta kristau elkarteak sendotzeko.

2.1 Fede-esperientzia landu (espiritualtasuna)

73. Esana dugunez, gure eraberritzetik garrantzitsuenak gure «makina-gelan» gertatu behar du, gure bihotzean, Jainkoarekiko harreman etengabea. Horixe da aurren-aurrea. Norberaren erantzukizuna da, zalantzarik gabe, behin eta berriz iturrira jotzea; baina kristau elkarteak ere mantendu eta bideratu behar du hori. Beti abian den prozesua da fede-esperientzia, beti landu beharrekoa; eta gaur egun berri eta suspertu beharra dugu esperientzia hori bai norberaren bizitzan bai gure talde eta elkarteetan. K. Rahner teologo jesuitak zioenez «XXI. mendeko kristaua mistikoa ez bada, ez da izango (kristaua)»⁴⁶. Ideia bera dago jaso profetia horretan: fededunaren bizitzan eta Elizaren bizitzan fedeak eragiten dio gainerako guztiari. Ongi dakigu, federik gabe guztiak behea jotzen duela. Benedikto XVI.ak honela ohartarazi zigun: «Jaunarekin harreman estua duenak beste inork ez diezaieke Jauna besteei eraman»⁴⁷. Frantziskok oroitarazi digu beharrezkoa duela Elizak otoitzaren birika, zeren otoitzik gabe «jarduera guztia antzu gelditzeko arriskua dago eta iragarpena, arimarik gabe»⁴⁸.

44 Frantzisko, *Evangelii gaudium* Aholku-hitza (2013), 14. zk.

45 Benedikto XVI.a, *Hegoamerikako eta Karibeko Gotzainen V Batzar Orokorra hasteko Eukaristian «La Aparecida» santutegian egindako homilia*, 2007ko maiatzaren 13an.

46 Karl Rahner, «Espiritualidad antigua y actual», *Escritos de Teología VII* liburuan, Taurus, Madril 1969, 13-34 (hemen, 25).

47 Benedikto XVI.a, *Erromako elizbarrutian apaiz-ordenaziokoa egindako homilia*, 2010ko ekainaren 20an.

48 Frantzisko, *Evangelii gaudium* Aholku-hitza (2013), 259. zk.

Garai latzak

74. Zentzu-krisiak kezkatuak gaitu bizi ditugun garai hauetan. Garai latzak dira fededunentzat. Esana dugu gure giro kulturalaz mintzatzean, badirudiela gauza guztiei zentzua ematen zien Jainkoa alde batera utzia dugula. Oso sekular-tuak egonik ere, halako oroimina edo nostalgia sentitzen dugu, zentzu handiagoz bizi nahia, giza bizitza «ekoitzi eta kontsumitu» hutsean ez utzi nahia. Gure bizitzan zentzuaren eta espiritualtasunaren dimentsioa lantzea balioztatzen ari gara berriro. Presaka bizitzeak, lasaitasunik ezak, hainbeste bultzagarri izateak zurrunbiloan murgilduak gauzkate. Ez dugu erarik, dirudie-nez, beharrezkoa dugun barne-isiltasuna egiteko, geure burua eta besteak aurkitzen eta, noski, Jainkoa aurkitzen lagunduko ligukeen barne-isiltasuna. Ohartu baino lehen, bizitzako zalapartak ingura gaitzake, geure onetik ateraz. San Anselmok esandako hura deigarri gerta dakiguke gaur egun guri: «Sar zaitetz zeure gogoaren barne-muinean, atera dena, Jainkoa izan ezik, itxi atea eta bila ezazu. Esaiozu: Jauna, irakatsiezaiozu nire bihotzari non eta nola bila zaitzakeen, non eta nola aurki zaitzakeen»⁴⁹.

Jainkoaren adiskide sendoak

75. Erronka handia da gu guztiontzat fedea lantzea, zaintzea eta besteei eskualdatzea. «Garai latzetan, Jainkoaren adiskide sendoak»⁵⁰, zioen Santa Teresa Jesusenak. Bai, gaur egun inoiz baino Jainkoaren adiskide sendoago izan beharra dugu, bizitzari konfiantzaz aurre egiteko, sinesmenari eusteko eta sinesmena eskualdatzeko. Horrek ez du esan nahi lehen baino zailago denik gaur egun, baizik eta gure gizartea beste une kultural oso ezberdinean dagoela, eta hain baita handia giroaren indar erakargarria, ezinbestekoa dugu Jainkoarekiko harreman estua lantzea. Gipuzkoako kristauen fedeak araztu, garbitu, beharra du, arbasoengandik hartutako fedea izate hutsean gelditu gabe, norberak bizitakoa, landutakoa izan dadin eta konprometituagoa; izan ere,

ikusia dugunez, fedea ez da oinarritzen denen konbentzimenduan, ezta denek onartzen duten giro erlijiosoan ere.

76 «Jainkoaren adiskide sendo» izatea «mistiko» edota «espiritu zale» izatea da. Baina ondo ulerturik. Espiritu zale izatea ez da beste mundu batean egotea, «espirituaren munduan egotea», bizitza eta gauzak alde batzera utzirik. Mistikoa ez da bizitzaz gozaten ez den pertsona arraroa, ikuskari eta agerpen bereziak dituen pertsona, aura berezi batek inguratua. Espiritu Santuak eralda dezan uzten duen pertsona da «espirituala», eta horregatik bizi da «Jainkoaren adiskide sendo» izanez. Iturriarekin bat eginik bizi dena da mistikoa, zoriona besteekin partekatzen eta besteen zoriona bilatzen duena, halakoengan Kristo ikusten duena eta beharrik handiena dutenak ahazten ez dituen pertsona. Guregan er-narazten dituen fruituengatik antzematen zaio, noski, Espiritu Santuari: maitasuna, poza, bakea, pazientzia, bihotz ona, onginahia, leialtasuna, otzantasuna, bere buruaren jabe izatea (Ga 5, 22-23). Hala berean antzematen zaie pertsona «espiritu zaleei», «Jainkoaren adiskide sendoei». Horregatik, bekaizkeriaz eta eztabaidak izanez bizi zirenei san Paulok «haragizko, giza grinen menpeko» esaten die (1Ko 3, 3). Jainko-guregan den Espiritu Santua ari da, barne artista bailedin, gure bizitza moldatzen, gu gero eta «espiritualago» izan gaitezen eta,aldi berean, gero eta konprometituago.

Sinesmena lantzeko dinamismo batzuk

77. Jainkoarekiko dugun adiskidantza, Jainkoarekin estuki elkartzen gaituen adiskidetasuna, pozbi-de da guretzat eta gure ingurukoentzat. Landu beharra dugu eta indartu gure baitako «barne-eragin horiek, norberaren eta elkartearen jardue-ra motibatzen eta adoretzen eta zentzua ematen dioten barne-eragin horiek»⁵¹. Konpromiso berria behar dugu gaur egun norberaren eta elkartearen bizitzan, gure fede-bizitza indartzen laguntzen diguten dinamismo horiek gehiago bizkortzeko. Horregatik gonbidatu nahi ditut biziki elizbarrutiko eliztar guztiak, Donostia-

49 San Anselmo, *Prosligion* 1.

50 Santa Teresa Jesusena, *Libro de la vida*, 15, 5.

51 Frantzisko, *Evangelii gaudium* Aholku-hitza (2013), 261. zk.

ko gure elizbarrutian hain berezia izango den *Urte Santu* honetako *Jubileu* bikoitza gogo berroz bizitzera eta fede-bizitzan hazten lagunduko digun guztia indartzera: Jainkoaren Hitza entzutera, Jainko leialean konfiantza jartzen eta haren nahia bilatzen ikasten baitugu; norberaren eta elkartearen otoitz-bizitza, horri esker harreman handiagoa baitugu eta adiskidetasun estuagoa «maite gaituela dakigun Harekin»⁵²; sakramentuetan maiz parte hartzea, batik bat Adiskidetzeko sakramentuan eta Eukaristian, kristau-bizitzaren ardatza eta gailurra baita, Jaun Sakramentatuaren gurtzan luzatua; eta ahulene-kiko eta zaurgarrienekiko konpromisoa eta gertutasuna, hor frogatzen baita kristau-bizitza eta benetakoa den ala ez ikusten.

2.2. Fedearen eskualdatzea

78. Fedearen eskualdatzea du, zalantzarik gabe, kristau elkarreak bere betiko desafioa. Gaur egun eginkizun erabakigarria da guretzat, hain sekulartua dagoen gizarte honen erdian. Fedearen lekukoa hurrengo belaunaldiei eskualdatzea da hori. Arreta eta pazientzia handiz egin beharreko lana da, baina zertan ari garen ongi jabeturik eta era sarkorren. Benetan hartu beharreko eginkizuna du kristau elkarreak fedea eskualdatze-lana, horretarako izan daitekeen prozesu oro sustatzen, errazten eta eliz zentzuz laguntzen saiatuz.

Lehenbiziko iragarpena

79. Lehenbiziko iragarpena egiteko berezko tokia eta tokirik garrantzitsuena, zalantzarik gabe, familia da. Familian eta eguneroko bizitzan eskualdatzen dute naturalki fedea gurasoek eta, orobat, aitona-amonek -amonek gehienbat-. Hala izan da betidanik. Familia baitan osatzen da bereziki pertsona. Kristaua ere bai. Familiak gaur egun zer diren horixe izango dira, nagusiki, gure gizartea, baita gure Eliza ere. Familiak ezin du inoren esku utzi fedearen lehenbiziko iragarpen hori, ez parrokiaren ez eskolaren esku. Etxeko mahaiaren inguruan, eguneroko bizitzan sortzen dira fededun berriak, gauean

gurasoekin egindako otoitzetan, txikitari Jesusi buruzko istorioak kontatuz haurren desioak argitzeko. Otoitz nagusiak esaten irakatsiz, seme-alabak Elizako ospakizunetara, erromerietara, toki sakratuetara (eliza, ermita, santutegietara) naturaltasunez eramanez; santuen bizitza eta irudiak erakutsiz... piztu eta lagun egiten diote gurasoek haurren hazkuntzari sehaskatik hasita. Gero, kristau-sarbideko katekesiak sendotuko du lehenbiziko iragarpena eta, agian, eskolak ere bai. Sormena behar dugu familia gazteei seme-alaben fede-heziketarako ahalegin horretan lagun egiteko. Familia gazteek elkarre txikitari esperientzia hori partekatzeko egokiera izan dezaten saiatu behar dugu; era horretan, familien arteko adiskidantza, gogoeta partekatua, eta batzuk besteen antzeko diren familien arteko harremanak egokiera izan daitezke behar dutena eskaintzeko eta ahalegin horretan eusteko. «Ikasle misiolariak lagun egiten diete ikasle misiolari»⁵³. Lagun egite hau oso beharrezko da gaur egun.

80. Bestalde, kristauen testigantza bera gertatzen da lehenbiziko iragarpen, fedetik urrutiratuak dauden pertsonak beren bizitza fedearen ikuspegitik orientatzeko arrazoiak ikusten dituztenean testigu horiengan. Hari honetan, denok gara misiolari. Gure bizitza gatz eta argi izatera deitua da, gizartearen erdian legamia izatera. Gogora dezagun «fray etsenplu» dela predikaririk eta katekistarik hoberena. Hitzek ez dute beti konbentzitzen; testigantzak, aldiz, erakarri egiten du.

Metodo berriak

81. Lehenbiziko iragarpenaz mintzatzean gogoan izan behar dugu, sinesmenaz eta Jesu Kristoz ezer ez edota ia ezer ez dakiten pertsona multzo handi eta esanahitsu hori. Gaur egun eraberritzeak eta «kanpora irteten den Eliza» izateak esan nahi du irekiak egon behar dugula, eta eliztar garen aldetik bidea errazten eta lagun egiten jakin behar dugula lehenbiziko iragarpena egiteko «metodo berri» deitzen dioten horiei; «zirrara-metodo» ere deitzen diete.

52 Santa Teresa Jesusena, *Libro de la vida*, 8, 5.

53 Frantzisko, *Evangelii gaudium* Aholku-hitza (2013), 173. zk.

Bizia duten lekuak

96. Garbi izan behar dugu gure kristau elkarteek beti izan behar luketela bizia duten lekuak, sinesmena, ospakuntza alai eta duina, zerbitzua, diszernimendua, entzutea eta parte hartzea eta, batez ere, deia egin eta ebanjelizatzea bultzatzeko lekuak. Pertsona ezberdinen trebetasun eta talentuez baliatzen jakin behar genuke, dohain eta karisma ezberdinak izateak dakarren aberastasunaz jabetzen. Parrokietan benetako bizitasuna erakutsi behar genuke. Lurralde edota toki baino gehiago, elkarrekin bizitza eta aberastasuna izan behar genuke parrokietan, nork bere tokia eta kide izatea aurkituko duen gunea. Espiritu Santuak ikusaraziko dizkigu biderik egokienak.
97. Elkarrekin hasitako analisia sakontzen jarraitzekotan gara datozen hilabeteetan, eta gure

parrokietan eta eskualdeetan konprometituak dauden pertsonekin (apaiz, diakono, erlijioso-erlijiosa, laiko) hasierako ekipoak eratzten saiatu nahi dugu, parrokietan, eskualdeetan, pastoral barrutietan, elkarteekin ekin diezaioten diszernimendu-prozesu eraginkor eta bare baina ezindudatuzkoari, horrek eraman gaitzan gure elkarrekin bizitza hobeki berrantolatzea, lehentasuna zein toki eta eliz zerbitzuri eman ikustera, liturgi ospakizunak hobeto razionalizatzea eta katekesi-prozesuak eta espiritualtasuna lantzea hobeki egiteko gunek batzera. Hala berean, ondarea eta ondasunak erarik onenean antolatzen eta kudeatzen lagundu behar digu diszernimendua, misioaren zerbitzura egokitu daitezen eta elkarrekin bizitza mantentzen lagun dezaten. Beharrezko izango da horretako profesionalen laguntza izatea (agian jubilatutako boluntarioak), ekonomia gaitan adituak eta bere denbora lan horretan eman dezaketenen pertsonak.

IV. POSIBLE DIREN AMETSAK

98. Orain Gipuzkoako kristau elkarte osoarekin amets posible batzuk konpartitu nahi nituzke, gure elizbarrutiko bizitzan eragin behar dugula uste dudalarik, eta, aldi berean, etengabeko berrikuntza eta eraberrikuntza prozesu honetan aurrera goazela. Berriak ez diren arren, baliteke batzuk handinahiak izatea. Epe ez oso luzean egin ditzakegun gauzak dira. Izan ere, batzuk egiten ari dira jada; beste batzuk, hasierako faseetan daude. Zuekin amestu eta, ahal bada, gure elizbarrutian etorkizun hurbilean pixka bat gehiago bultzatzea gustatuko litzaidakeen kontuak dira. Elkarrekin amestea, estimulagarria izan eta gure konpromisoa eragin nahi duen gogoeta ariketa da. Eskatuko nizueke bakoitzak, bere mailan eta bere arduraren, dagokion bere aldetik jartzea, errealismoz eta Itxaropenez.

1. Gure espiritu-bizitza zaindu

99. Gure fede-bizitza, gure espiritu-bizitza indartzea, adierazi dugun bezala, funtsezkoa da.

Amets egiten dut Gipuzkoako kristau bakoitzak –gaztea edo nagusia izan– egun bakoitzeko liturgiaren Ebanjelioa irakurri ahal izatea eta Jainkoaren Hitza ardatz duen otoitz une txiki bat egitea (liburuak eta gailu mugikorretarako aplikazioak daude, eta erabil daitezke). Etxe bakoitzean «otoitzaren txokoa» ere irudikatu nahi nuke (ikonoa eta irudia, gurutzea, Ama Birjina txiki bat, Biblia, kandela...), familiako kide bakoitzak noizbait otoitz egin edo elkarrekin bildu eta otoitz txiki bat egin ahal izateko. Eta gure parrokietan eta gure taldeetan pentsatuz: asko izango litzateke amestea parrokia bakoitzak, Eukaristiaren ospakizunaz harago, noizbehinka elkarrekin otoitzari eskainitako egun bat izatea Elizaren eta munduaren beharreatatik, bokoengatik eskatzeko?

100. Amets egiten dut gazte guztiek kurtsoan zehar bi asteburu erreserbatu ahal izatea (Abendualdia-Garizuma), erretiratzeke, «Jaunarekin egoteko gelditzea» eta fedean sakontzeke eta otoitzegatik